

atter var noget Galt paa Færde. Hun gif derfor ikke ud, som det jo sædvanlig sker, naar en Mand som Amtmanden kommer kjørende, at Manden eller Konen gaar ud og tager mod ham; men hun blev i Stuen, og Amtmanden kom ind og fremsførte sin Tale, om hun vilde se paa Gaanden. Hun var noget sty for det — jeg fortæller kun denne lille Historie —, men hun sagde strax: Nei, det er ikke Deres Gaand, der feiler Noget. Der opstod noget Mundhuggeri imellem dem derom, men hun tilføiede: Nei, jeg saa det strax, da De stod ud af Bognen; feiler De Noget, saa er det oppe i Skulderen; Deres Gaand feiler ikke Noget. Naar man ser, at Folk saaledes instinktmesfig kunne have Syn for, hvor Skaden er, efter at en eller maasse to Læger, fagkyndige Folk, som han havde søgt, ikke havde kunnet se det, maa man tilstaa, at der her foreligger et Lidsælde, hvor en Uexamineret har havt et mere skarpt Blik i Lægekunsten, end ialtsald enkelte Læger have havt. Konen fik Lov til at kurere i Amtet for visse Sygdomme, efter at hun havde helbredet Amtmanden. Det er omtalt af flere ærede Lægere, at det er unaturligt, at her staar, at de Paagjældende skulle have godtgjort, at de have helbredet Folk, som autoriserede Læger ikke have kunnet helbrede, og at de skulle have Tilladelsen, naar de have skaffet paalidelige Attestier derfor. Ja, det er en Urigtighed, som vi maa se at faae forandret i dette lille Lovforslag; men iøvrigt skal jeg ikke komme videre ind herpaa, da flere af de ærede foregaaende Lægere have udtalt, hvad jeg kunde have at sige om denne Sag. Jeg vil takke det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Hansen), fordi han har været saa modig at gjøre et Brud paa den Obstruktionspolitik, som har været ført af det Parti, han ellers slutter sig til. Jeg takker ham derfor, og han er nu bleven efterfulgt af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss). For mig staar det saaledes, at vi maa se at arbejde trolig og ærlig paa de Sager, der ere os forelagte. Lad os ubarbejde dem saaledes, som vi tro, at det er til Folkets og Fædrelandets Gavn. Lad saa Ministeriet og Landstinget gjøre ved dem, hvad de ville, det vedkommer ikke os, men lad os se at udføre trolig Arbejde paa enhver Sag, der bliver os forelagt, det tror jeg gæner vor Sag bedst, og saa vil det blive mest klart for Folket ude i Landet, paa hvem Ansvarret hviler for, at Sagerne ikke blive gennemførte. Det tror jeg gæner Demokratiets Sag mest hertilands, og det er den Politik, jeg vil søge at følge. Derfor er det, at jeg gjerne vil lægge et godt Ord ind for den Sag, her er bragt paa Bane, idet den omhandler et Forhold, som jeg tror trænger til at blive ændret hertilands.

C. Andersen: Jeg vilde gjøre den korte Bemærkning til det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss), at det er en Misforstaaelse af ham, naar han vilde lægge mig i Munden, at jeg skulde være tilfreds med, at der gives en Lov, hvorefter de Folk kunne blive kurerede, som Lægerne ikke have kunnet kuerre. Jeg udtalte, at derved vilde der være vundet en hel Del; men jeg talte ikke om, at det var nok. Forresten kan det ærede Medlem ved at læse Lovforslagets § 1 meget let komme til Meningen af min Udtalelse; thi derefter fordres der vel, at de Paagjældende skulle have paalidelige Attestier for at have kureret Folk, som Lægerne ikke have kunnet kuerre, men saa skal der gives dem Bevilling, og saa maa de helbrede enhverformelt Syg.

Th. Nielsen: Mit Indtryk af denne Forhandling er, at dersom Folkethingets Flertal nu vil — hvad jeg ingen Tve har om — lade sig nøie med at faae en Undtagelseslov for disse Enkelte, saa er en saadan mulig, idet Justitsministeren henholdt sig til sin tidligere Stilling og end ikke bestemte udtalte, at han ikke vilde gaa lidt videre. Og ikke alene en saadan Undtagelseslov kan man faae, men endog et Punktum i Lovforslaget af 1873, som jeg sætter uegen Pris paa. Det lyder saaledes: Ansvar bliver dog ikke at gjøre gjældende imod den, der giver Raad imod en Sygdom, forsaavidt han ikke derved søger Erhverv og ikke udøver stadig Virksomhed i den Retning. Det er et Punkt af ikke ringe Rækkevidde, og som — det tror jeg, at Forslagsstillerne ville indrømme — fattes i deres Lovforslag. Det vil afhjælpe de Mangel, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss) og jeg have nævnt, nemlig at Vedkommende faae Leilighed til at godtgjøre, at de have nogen Duelighed. Ikke alene vil denne Mangel blive afhjulpen, men det er et virkelig mennekevenligt Punktum; thi det giver Frihed til, at det ene Menneke kan komme til at hjælpe det andet, naar han ikke benytter det Kjendskab, han tror at have, til at udøve stadig Lægevirksomhed som Erhverv. Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Claußen) iøvrigt mente, at hans Forslag dog var det bedste og endog var bedre end Rosenørn-Teilmanns, som har en Bestemmelse, der siger, at de Paagjældende blive straffede, naar de gjøre Skade, thi, sagde det ærede Medlem, deraf vilde jo følge noget Lignende som det, vi nu have set ved en i disse Dage falden Dom, saa tager han fejl. Han maa jo nemlig erindre, at Rosenørn-Teilmanns Forslag har ikke alene det, som det ærede Medlem har i sit Forslag, ganske vist paa en noget andet Maade, men det foreslaar tillige, at kun de, der udøve Lægevirksomhed ifølge